

§ 11 zák. čl. XXXVIII : 1868 přirážku požadovati a vyměření přirážky také značně převyšuje 5%. Stížnosti shledal nss důvodnými.

Okr. úřad opřel rozhodnutí o školské dani jedině o § 11 zák. čl. XXXVIII : 1868, podle něhož mohou »náboženské společnosti z vlastních prostředků zřizovati a vydržovati veřejná učiliště lidová a ke zřízení a vydržování jich i nadále vymáhati hmotné přispívání svých věřících«. Okr. úřad sám ve svém rozhodnutí tento předpis (přispívání svých věřících) cituje. Poněvadž v daném případě jde o školu řím.-kat., lze tudíž podle § 11 cit. zák. čl. ukládati příspěvek na školu tu jen katolíkům.

Přes to žal. úřad odvolání st-lů, poukazuje na to, že jsou židovského vyznání, zamítl prostě z důvodů rozhodnutí okr. úřadu. Poněvadž nelze předpokládati, že by žal. úřad byl jen přehlédl vývody odvolání, že st-lé jsou židovského jsou židovského vyznání a že proto nejsou podle § 11 cit. zák. čl. povinni příspěvkem pro řím.-kat. školu, a to tím spíše, když žal. úřad nař. rozhodnutí vydal na základě zprávy okr. úřadu v Topolčanech z 30. listopadu 1926, podle níž st-lé jsou židé, poněvadž však dále žal. úřad v nař. rozhodnutí netvrdí, že by tu šlo o případ § 45 zák. čl. XXXVIII : 1868, nelze nař. rozhodnutí rozuměti jinak, než že žal. úřad má za to, že také již podle § 11 cit. zák. čl. lze daň pro účely řím.-kat. školy předepisovati také osobám, které nejsou řím.-kat. vyznání. Názor tento odporuje však shora uvedenému znění § 11 cit. zák. a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7907.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní:
O kompetenci měst. zastupitelstva, měst. rady a primátora hl. města Prahy co do systemisování a obsazování míst úřednických a co do prikazování úředníků na jednotlivá místa.

(Nález ze dne 29. dubna 1929 č. 6554/27.)

Věc: Karel F. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o osobní přídavek podnikový.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž až do roku 1913 byl účetním akcesistou měst. účtárny v P., konal od r. 1913 službu v účetní revisi měst. elektrických podniků. Když zastupitelstvo hl. m. Prahy ve schůzi z 15. prosince 1919 schválilo, aby zaměstnancům u měst. elektr. podniků byl poskytnut osobní přídavek, byl přídavek ten ve výši 600 Kč ročně také st-li přiznán a poukazován, a stejně se dalo i později, když usnesením téhož zastupitelstva z 8. listopadu 1920 zmíněný osobní přídavek byl zvýšen na 1200 Kč.

Usnesením městské rady z 30. prosince 1920 byl st-l tou dobou vrch. účetní revident, zproštěn provádění revisních prací v měst. elektr. podnicích, načež starosta výměrem ze 4. ledna 1921 ustanovil, že st-l má zůstatí prikázán měst. účtárně. Když pak st-li následkem tohoto opatření bylo další vyplácení shora uvedeného osobního přídavku zastaveno, obrátil se na měst. radu se žádostí, aby mu přídavek ten byl ponechán, při čemž dovozoval, že na jeho další vyplácení má i po svém

odchodu z měst. elektr. podniků právní nárok. Žádost tuto zamítla rada hl. m. Prahy usnesením z 9. dubna 1926 a také odvolání st-lovo bylo pořadem instancí nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto podané uvážil nss toto:

Žal. úřad vychází nejprve z předpokladu, že shora uvedenými usneseními měst. zastupitelstva byl podnikový přídavek přiznán jen takovým zaměstnancům, jimž přísluší charakter zaměstnance podnikového, t. j. který byl na místo v podniku jako trvale systemisované dosazen, a vedle těch také zaměstnancům do podniku pouze přechodně přiděleným, těm však pouze na dobu jejich služebního přidělení. Proti tomuto předpokladu stížnost námitek nevznáší. St-li upřel žal. úřad nárok na další výplatu podnikového přídavku proto, že ani v době, kdy službu u elektr. podniků skutečně konal, takovýmto trvale ustanoveným zaměstnancem podnikovým nebyl. Že jím nebyl, dovozuje pak z toho, že na místo v podniku jako úřednické trvale systemisované nebyl dosazen orgánem k tomu kompetentním, resp. tímto za úředníka podniku výslovně ustanoven, poněvadž byl do podniku přikázán pouze úřadujícím náměstkem starosty.

Domnívá se, že žal. úřad vidí překážku řádného st-lova ustanovení v podniku v té okolnosti, že přikázání jeho provedl náměstek starosty a nikoli starosta sám, poukazuje st-l na to, že úřadující náměstek měl též práva jako starosta a že nad to byl akt náměstkův později proveden starostou samým. Leč námitkami těmi nevystihl st-l vlastní důvod žal. úřadu. Obecní řád Pražský z 27. dubna 1850 č. 85 z. z. stanoví v § 96, že sbor obecních starších zřizuje obecní úřady a obecní ústavy v tom, co se vztahuje na počet, na služné i na jiné požitky úředníků a služebníků. Z tohoto ustanovení, jež platí i pro obecní podniky, vyplývá, že systemisování úřednických míst v obecních podnicích jest vyhraženo sboru obecních starších, resp. nyní měst. zastupitelstvu. Podle § 123 jmenuje obecní úředníky zásadně měst. rada s výhradou míst vyšších — o jaké zde nejde —, jichž obsazení jest vyhraženo sboru obecních starších. Naproti tomu starostovi přísluší dle § 142 jen rozdělovati práci mezi úředníky a služebníky jemu podřízené.

Z ustanovení těchto jde, že by se byl st-l mohl státi trvalým úředníkem podnikovým jedině tenkrát, kdyby byl býval ustanoven na místo systemisované sborem obecních starších, a kdyby se na tomto jeho ustanovení byla usnesla měst. rada. Jestliže tedy — což st-lem není popíráno — místo, na něž byl v podniku přikázán, nebylo jako trvalé systemisováno sborem obecních starších a na jmenování jeho se neusnesla měst. rada, pak st-l se nestal trvalým úředníkem podnikovým, při čemž jest nerozhodno, zda přikázání jeho provedl starosta sám či pouze jeho náměstek. Opatření takové mohlo míti pouze povahu »rozdělení práce« ve smyslu § 142 ob. řádu Praž., tedy povahu pouhého přechodného přidělení, jež dle toho, co svrchu uvedeno, nestačilo k založení nároku, aby st-li byl podnikový přídavek vyplácen i pak, když ze služby u podniku byl odvolán.

Č. 7908.

V o j e n s k é v ě c i: I. Převzetí vojenského gážísty býv. branné moci rak.-uh. do čsl. armády v hodnosti gážísty ve výslužbě nezakládá samo